

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **I. O.**, nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
zastoupena Mgr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2017, č. j. OAM-865/ZA-ZA11-K10-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2017, č. j. OAM-865/ZA-ZA11-K10-2016, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobkyně uvádí, že je obecně známou skutečností, že občanská válka na Ukrajině s sebou nese spor mezi ukrajinskou a ruskou menšinou. Tíha důkazního břemene v azylovém řízení by měla být rovnoměrně rozložena mezi žadatele o azyl a správní orgán, který má k tomu k dispozici mnohem širší možnosti než žadatel, může si proto veškerá tvrzení žadatele náležitě ověřit a rozhodnout, zda tyto skutečnosti mohou či nemohou založit obavu z pronásledování.

3. Žalobkyně se domnívá, že jí měl být udělen azyl, neboť prokázala důvodnost své obavy z perzekuce. V každém případě jí měla být udělena přinejmenším doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu.
4. V této souvislosti žalobkyně poukazuje na nejednotnou rozhodovací praxi žalovaného. Upozorňuje na jeho rozhodnutí vydané v obdobné době, kde se správní orgán k vycestování žadatelky staví negativně s tím, že situaci v Luhanské oblasti není možné považovat za natolik bezpečnou, aby umožňovala návrat žadatelky s jejím nezletilým dítětem. Žalobkyně namítá, že s ohledem na zásadu zákazu libovůle a zásadu legitimního očekávání předpokládá, že bude správní orgán rozhodovat v obdobných věcech podobně. Pokud žalovaný připustil, že žadatelce v uvedeném případě hrozí nebezpečí v Luhanské oblasti, měl by rovněž v případě žalobkyně dojít k závěru, že i jí, jelikož je z Doněcké oblasti, hrozí toto nebezpečí. Žalobkyně k tomu ještě doplňuje, že pojem pronásledování z politických důvodů neinterpretuje jako nutnost zastávat určitý politický názor, ten z jejího pohledu zastává již tím, že se nepřiklání k žádné straně konfliktu.
5. Žalovaný s žalobou nesouhlasí. Námitky žalobkyně považuje za obecné, neprokazují podle něj nezákonnost rozhodnutí a závěry žalovaného nezpochybnují. Při rozhodnutí zohlednil všechna tvrzení uvedená žalobkyní a přihlédl k nim, opatřil si též adekvátní podklady. K tomu žalovaný podotkl, že v průběhu řízení žalobkyně žádné vady v tomto směru nevytkla, nenavrhla ani žádné doplnění. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a žalovaný jej řádně odůvodnil. V průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany. K námitce ohledně nejednotné praxe žalovaný uvedl, že posouzení žádostí o mezinárodní ochranu je vždy velmi individuální, kdy rozhodující je individuální příběh daného žadatele. Z žalobkyní citovaného úryvku není možné blíže zjistit, jaký byl tento příběh daného žadatele. Z toho, co zřejmé je, pak plyne, že v uvedeném případě se jednalo o žadatelku s nezletilou dcerou pocházející z Luhanské oblasti, kde trvale žily. Žalobkyně je oproti této žadatelce o 8 let starší, bezdětná, a sice pochází z Doněcké oblasti, ale je zvyklá cestovat a pobývat též v zahraničí a jiných částech Ukrajiny.
6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. Žalobkyně v žádosti uvedla, že pochází z Doněcké oblasti, ze které poprvé odjela v roce 2013 do Polska, poté se vrátila, avšak v Doněcké oblasti probíhala válka. Vojáci DNR například rozstříleli okno v domě žalobkyně. Se státními orgány tento incident nijak neřešila, těm nedůvěřuje. Poté pracovala opakovaně v Polsku. Ve vlasti pobývala v Dněpropetrovské oblasti, Mariupolu a ve Lvovské oblasti, avšak necítí se dobře v žádné oblasti Ukrajiny, neboť má obavy, že ji budou považovat za separatistku. Konkrétně jí v Dněpropetrovsku měl nějaký muž hodit pod nohy petardu s obviněním, že válka je její vina. Je zdravá, nikdy nebyla politicky aktivní. Na Ukrajině v Olenovce stále žije její matka a bratr, na Ukrajině pak má ještě další členy rodiny.
8. Žalovaný vydal dne 28. 4. 2017 rozhodnutí, jímž mezinárodní ochranu žalobkyni neudělil. Žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné se domnívat, že ve vlasti vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by jí mohlo ve vlasti hrozit pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž žalovaný nenalezl azylově relevantní důvod z hlediska příslušnosti k určité skupině podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Tvrzené potíže ohledně obviňování ze separatismu podle žalovaného nelze považovat za pronásledování z důvodu národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu zákona o azylu. Z opatřených podkladů žalovaný dovodil, že žádné informace nenasvědčují tomu, že by na Ukrajině měla probíhat cílená etnická diskriminace či

pronásledování ruský hovořícího obyvatelstva majoritní ukrajinskou populací. Nelze dovodit jakýkoliv cílený postup ze strany státních orgánů směřovaný proti těmto osobám. Případné problémy s protiprávním jednáním ze strany soukromých osob může žalobkyně řešit se státními orgány. K obavám žalobkyně z ozbrojeného konfliktu a problémům s DNR žalovaný jako řešení konstatoval možnost vnitřního přesídlení žalobkyně a odkázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný dále podotkl, že žádost žalobkyně považuje za účelovou s cílem vyřídit si tímto způsobem pobytové oprávnění. Udělení azylu podle § 13 zákona o azylu rovněž není možné, neboť žalobkyně nesplňuje zákonné důvody. Důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu zde též není.

9. Žalovaný neshledal ani možné udělit žalobkyni doplňkovou ochranu. Ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by žalobkyni měla při návratu hrozit vážná újma či jiné nebezpečí, uložení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) a b) zákona o azylu proto žalovaný vyloučil, stejně jako uložení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť žalobkyně sice pochází z Doněcké oblasti, avšak pobývala ve Lvovské a Dněpropetrovské oblasti, které jsou obě bezpečné a umožňují její návrat. Udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu kterému brání stejná překážka, jako uložení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, a sice že chybí podmínka uložení, v tomto případě, doplňkové ochrany rodinným příslušníkům. Vycestováním žalobkyně nedojde ani k porušení mezinárodních závazků ČR, proto žalovaný dodal, že žalobkyni nelze udělit ani doplňkovou ochranu dle 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalobkyně i žalovaný s takovým postupem souhlasili.
12. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
13. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
14. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
15. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
16. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské

důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

17. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „*[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“
18. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „*[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
19. K námitce ohledně porušení zásady materiální pravdy, kdy si měl podle žalobkyně žalovaný ověřit její tvrzení ohledně možného pronásledování, soud uvádí, že žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57: „*[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.*“ Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný v tomto směru nepochybil a zohlednil všechna tvrzení uvedená žalobkyní v průběhu správního řízení.
20. Zároveň žalovaný neopomenul tato tvrzení porovnat s opatřeními podklady. Pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace na Ukrajině žalovaný obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 5 napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „*[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Také těmito požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Podklady jsou z let 2016 a 2017, tedy v době rozhodování (duben 2017) byly aktuální. Jedná se zejména o zprávy či informace renomovaných organizací, které se zabývají zkoumáním bezpečnostní situace ve světě a stavem dodržování lidských práv, o jejichž odborné úrovni nelze mít pochybnosti.
21. Žalovaný neshledal možné udělit žalobkyni azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu, ani doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný rovněž nedošel k závěru, že by žalobkyni mohlo ve vlasti hrozit pronásledování z důvodu příslušnosti k určité skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
22. Tvrzené potíže žalobkyně v souvislosti s obviňováním žalobkyně ze separatismu, které vnímá jako pronásledování, jsou jednáním konkrétních soukromých osob. Otázkou hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 9. 2008 č. j. 3 Azs 48/2008, přičemž dospěl k tomu, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a též vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 – 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud

připomněl, že: „[p]okud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.“

23. Žalobkyně neprokázala, že by se na státní orgány nemohla obrátit, ani žalovaný neshledal, že by byl tento postup vyloučen. Žalovaný zkoumal objektivní poměry na Ukrajině v opatřených podkladech, přičemž, zjistil, že z žádných okolností neplyne, že by na Ukrajině probíhala jakákoli cílená diskriminace ruský mluvících osob. Naopak dle Zprávy MZV USA ze dne 13. 4. 2016 považuje zákon akce záměrně sledující vyvolávání nenávisti nebo diskriminaci na podkladě národnosti, rasy nebo náboženského vyznání, včetně urážení národní cti nebo důstojnosti občanů související s jejich náboženským nebo politickým cítěním, rasou nebo barvou kůže za trestný čin. Žalobkyně má tedy možnost se v této souvislosti obracet na státní orgány. Subjektivní dojem žalobkyně o nemožnosti řešení se státními orgány tedy nemá oporu v objektivních poměrech. Pokud jde o možnost aplikace § 12 zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že jednání soukromých osob v daném případě nelze považovat za pronásledování.
24. Institut mezinárodní ochrany je třeba vnímat jako skutečně výjimečný prostředek, kterým je možné v mimořádných případech zajistit pomoc lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004: „[a]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ Pokud žalobkyně chce svůj pobyt v ČR legalizovat, je nezbytné postupovat podle příslušných právních předpisů. Institut mezinárodní ochrany nemůže v žádném případě nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
25. K bezpečnostní situaci v zemi žalovaný zjistil, že s výjimkou východních oblastí Ukrajiny je naprostá většina země bezpečná, pod kontrolou proevropsky orientované vlády. K tomu lze poznamenat, že pro správnost takového závěru svědčí i fakt, že Ukrajina byla v roce 2019 zařazena na seznam bezpečných zemí (s výjimkou východních oblastí).
26. Jelikož žalobkyně pochází právě z Doněcké oblasti, tedy oblasti dotčené ozbrojeným konfliktem, a její návrat do těchto míst je vyloučen, bylo na místě zkoumat, zda má žalobkyně možnost využít institutu vnitřního přesídlení. Soud shodně se žalovaným konstatuje, že tuto možnost žalobkyně má. Tam, kde je to reálně možné „jsou lokální problémy řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany“ (srov. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 1.3.2012 č.j. 2 Azs 29/2011-70, ze dne 8.3.2012 č.j. 7 Azs 3/2012-44 a ze dne 29.5.2014 č.j. 6 Azs 22/2014-61). Ze zpráv o zemi původu žalobce, které jsou obsahem správního spisu, je přitom zřejmé, že na Ukrajině existuje reálná možnost vnitřního přesídlení, když je svoboda pohybu omezena pouze ve vztahu k územím ovládaným ozbrojenými skupinami. Žalobkyně by tedy mohla, pokud by toho bylo třeba, nalézt účinnou ochranu v jiné části svého domovského státu.
27. K možnosti vnitřního přesídlení se vyjádřil Nejvyšší správní soud, například v usnesení č. j. 5 Azs 55/2017 – 27 ze dne 24. 9. 2018 uvedl, že: „[K] samotné bezpečnostní situaci pak

Nejvyšší správní soud připomíná, že ačkoli je stěžovatel původem z východní Ukrajiny, tj. z té části země, kde se vnitřní konflikt geograficky ustálil, jeho intenzita výrazně kolísá a nelze ho hodnotit jako tzv. totální konflikt vykazující vůči stěžovateli konkrétní individualizované nebezpečí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016 – 33, ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 Azs 134/2017 – 24, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 226/2017 – 31, nebo ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 112/2017 – 42, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 2 Azs 363/2017 – 35, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017 – 27 atp.). Nutno navíc dodat, že stěžovatel dlouhodobě žil a pracoval v Kyjevě, tj. ve střední části Ukrajiny, jak správně poukázal již krajský soud. Je zde tedy reálná, přiměřená, rozumná a smysluplná možnost vnitřního přesídlení, kterou stěžovatel nijak konkrétně nevyvrátil (k podmínkám aplikace možnosti vnitřního přesídlení srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 93, publ. pod č. 1551/2008 Sb. NSS, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74).“

28. Žalobkyně sice pochází z Doněcké oblasti, avšak v minulosti několikrát pobývala v jiných částech Ukrajiny a v Polsku, kde jak sama uvedla, opakovaně pracovala. Řešení v podobě možnosti využít institutu vnitřního přesídlení bylo proto žalovaným shledáno adekvátním a vhodným, zcela odpovídajícím poměrům žalobkyně. Je zdravá, svobodná, nemá žádné zvláštní potřeby. V této souvislosti proto soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně ohledně nestejné rozhodovací praxe žalovaného. Žalovaný v tomto směru podotkl, že posouzení žádosti je vždy přísně individuální, přičemž jsou vzaty v úvahu veškeré okolnosti příběhu daného žadatele. V případě, na který žalobkyně upozornila, se jednalo o závěr závazného stanoviska, že vycestování na Ukrajinu není možné. Žadatelka byla v tomto případě sice z obdobně postižené oblasti východu Ukrajiny, avšak nacházející se jinak ve zcela odlišné situaci. Šlo o matku s nezletilým dítětem, která by v případě návratu do Luhansku mohla být dle žalovaného ohrožena a které proto považoval za zranitelné osoby. Oproti tomu žalobkyně je bezdětná, zdravá, starší než žadatelka v uvedeném případě, a je též zvyklá cestovat a pobývat v zahraničí, její návrat na Ukrajinu proto žalovaný shledal možným a soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje.
29. Případná absence zázemí v jiné oblasti Ukrajiny by též nebyla důvodem, neboť takové zázemí doposud žalobkyně nemá ani v ČR. Veškeré rodinné vazby má žalobkyně na Ukrajině, v ČR má pouze známé. Pokud navíc v minulosti opakovaně měnila bydliště v zemi původu, již v podobné situaci byla a tato skutečnost pro ni problém nepředstavovala. K námitce ohledně případných problémů z nařčení ze separatismu se soud již vyjádřil výše.
30. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s možnostmi udělení mezinárodní ochrany dle § 13 a 14b zákona o azylu. U žalobkyně nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal s odkazem na výše uvedenou argumentaci ohledně možného vnitřního přesídlení či možnosti obracet se na státní orgány v případě problémů s protiprávním jednáním soukromých osob, že by žalobkyni mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, trest smrti byl na Ukrajině zrušen. Možnost udělit žalobkyni doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, neboť uvedl, že dle dostupných informací nelze sice v žádném případě popřít existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, tento je však stabilizovaný a je možné, aby se žalobkyně navrátila do některé z jiných oblastí, které plně umožňují její bezpečný návrat do vlasti. Vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky ČR dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
31. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí

odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobkyně nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

32. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. 3. 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce